

עָזֵרִי מִעם הַשֵּׁם עֹזֶה שְׁמִים וְאָרֶץ

דָּרָר חֲקָק לִיְשָׂרָאֵל

מִנְקָד

דֵּת הַיּוֹמִי

פֶּרֶשֶׁת נִצְבִּים

מִתְּהֻנָּא הָאֱלֹקי

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יְהוּדָה

מִבָּאָר בְּלִשׁוֹן הַקָּדוֹשׁ
עִם פְּרוֹשׁ קָל וְנִיחַם לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחַלֵּק לְפִי הַפְּרִשּׁוֹת יוֹם בַּיּוֹמוֹ

בְּדִקּוֹת סְפּוּרֹות בְּלִבְדִּין תָּזִיף לְהִיוֹת בּוֹ
עוֹלָם הַבָּא

יָצָא לְאוֹר עַל יְהִי "מִפְּעָל חֹזֶר הָעוֹלָם"

תְּשִׁישׁ פְּמוֹת תְּשִׁישׁ לְפָ"ק

עִיה"ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב"א

הוצאת:

شع"י "חברה מזכי הרבנים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודה של הגה"ץ רבינו שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכי"ש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבבים

ולפרנסת ספרי הזוهر היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשנות, בשmachות, לכל החברים וידידי,
ולכל אחד ואחד מישראל, לkraine הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת הארץ"ל ללימוד זהור "חיק לישראל" דבר יום ביום

כפי שנדפס בספר "חיק לישראל"

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

בלימוד הזוهر נביא את המשיח

נדפס באותיות גדולות מאירויות עיניהם למען יוזץ הקורא בו,
ועתה קבלו מatanנו שלוחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגנו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחון לגורחותך, תלך לבטה דרך ורגל לא תגונך

*

כל הזכיות שמורות

ואין למכור או לScar או לקבל רוח עברו הטקסט או חלקו

מותר ומצוה ללמידה ולזכות את הרבבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוهر העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל הרב **בניאו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "גנור שלום" (רחוב שלמה 6 ירושלים)

לעילוי נשחת מוריינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי מרדכי בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למועד הזיהר

(קבלה מהאריז"ל)

**רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אָב הֶרְחָמִים וְהַסְלִיחָות. מְזֻדִים
אֱנֹהָנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקָדָה וּבְהַשְׁתְּחוּיה,
שְׁקָרְבָּתֵנוּ לְתוֹרַתךְ וּלְעַבְדָתךְ עֲבוֹדַת הַקָּדָשׁ, וַיְנַתֵּת לְנוּ חָלֵק בְּסֹדוֹת
תוֹרַתךְ הַקָּדוֹשָׁה. מָה אָנוּ, מָה חִינּוּ, אֲשֶׁר עֲשֵׂית עָמָנוּ חֶסֶד גָּדוֹל
כֹּזֶה. עַל כֵּן אֱנֹהָנוּ מִפְּלִילִים תְּחִנּוּגִין לְפָנֶיךָ, שְׁתִמְחֹלֶל, וְתִסְלֶל, לְכָל
חַטָּאתֵינוּ וּעֲוֹנוֹתֵינוּ, וְאֶל יְהִי עָזָונֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבֵינֶיךָ.**

**וּבְכֵן יְהִי רְצׁוֹן מִלְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתִבְגֹּנוּ לְבַבֵּינוּ
לִירָאָתָה וְאַהֲבָתָה, וְתִקְשִׁיב אַזְנִיךָ לְדִבְרֵינוּ אֱלֹהָ, וְתִפְתַּח
לְבַבֵּינוּ הַעֲרֵל בְּסֹדוֹת תּוֹרַתךְ, וַיְהִי לְמַזְדָנוּ זֶה נְחַת רֹוח לְפָנֵי כִּסֵּא
כְּבָדָךְ בְּרִיחָ נִיחּוֹת. וְתִאֵצֵיל עַלְינּוּ אֹור מִקּוֹר נְשָׁמָתֵנוּ בְּכָל בְּחִינְתֵּינוּ,
וְשִׁיתְנוּצָצָה נִיצְׁצָות עַבְדִּיקָה הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִית דְּבָרִיךְ אֱלֹהָ
בְּעוֹלָם. וְזִכְוָתָם, וְזִכְוָת אֲבוֹתָם, וְזִכְוָת תּוֹרַתָּם, וְתִמְימָוָתָם, וְקָדְשָׁתָם,
יַעֲמֹד לְנוּ לְכָל נְפָשָׁל בְּדִבְרִים אַלְזָ. וּבְזִכְוָתָם תָּאִיר עֵינֵינוּ בָּמָה שָׁאנוּ
לוּמָדִים. כְּמֹאָמָר נְعִים זָמִירֹת יִשְׂרָאֵל "גָּל עֵינִי וְאַבִּיטָה נְפָלָאות
מִתּוֹרַתָּךְ". יְהִי לְרָצּוֹן אָמָרִי פִי וְהַגִּזּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָ צְוָרִי וְגֹאָלִי. פִי יְיָ
יְגַנֵּחַ כִּמְהַמְּה מִפְּיו דִעַת וְתִבְגָּנָה:**

תְּפִלָּה לְאַחֲרֵי לְמֹוד הַזֶּהֶר (יאמר בכוונת הלב)

**אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רְחַמֵּן רְחַמְּן עָלֵינוּ טֹב וִמְטִיב הַדָּרְשָׁן
לְנוּ. שׂוֹבֵה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רְחַמְּמִיחָה בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשָׂו
רְצָוֹנָה. בְּגַה בִּיתְךָ כְּבַתְחַלָּה וְכֹזֶן מַקְדְּשָׁךְ עַל מִכּוֹנוֹ. וְהַרְאָנוּ בְּבִנְיָנוּ
וְשְׁמַחָנוּ בְּתַקְנוּנוּ. וְהַשֵּׁב בְּהַנִּים לְעַבְזָדָתָם וְלוֹויִם לְדוֹבָגָם לְשִׁירָם
וְלְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגַנְיוֹתָם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֵת ה' לִירָא
וְלֹאָהָבָה אֵת שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַגּוֹרָא אָמֵן כֹּן יְהִי רָצֶן.**

כֵּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְבֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלְמָם וְלַחֲלָק הַסְּפָרִים לְהַכְּפִיל
וּלְשִׁלְשָׁלֶשׁ זְכִיּוֹתֵיכֶם בְּאֶלְפִּים וּרְבּוֹא רְבּוֹת. וְכֵל המזבח אֶת
הַרְבִּים זָוֶה לְבָנִים צְדִיקִים וְלַכְל הַהְבָּחוֹת הַרְשָׁבִי זַיִעַ"א
הַצְדִיק אִינּוּ נוֹתֵן שָׁנָה לְעִינֵינוּ בַיּוֹם וּבַלְילָה עַד שְׁמוֹכִית הַרְשָׁעִים וּמִבְיאָם
שִׁישּׁוּבָו בְּתִשְׁוֹבָה (זהר הקדוש, חלק א, ב).
אִילוּ הֵיו יְזָדִיעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גָּדֵל הַשְּׁבָר לְהַחֲזִיר חַבְרוֹ לְמוֹטֵב הֵyo
רְזָדִיפִים אַחֲרֵyo תְּמִיד בְּמִזְרָח שְׁרוֹדָף אַחֲרֵי פָסֶף וְזָהָב (זהר הקדוש פרשת
תרוממה קכח – קכט).

מִצְוָה שָׁאַתָּה רֹאָה שְׁבִנֵי אָדָם נֹהָגִים בָּה קְלוֹת רָאשׁ וּמְעֻט הַפּוּה
שְׁפָקוּדִים אַוְתָה, הַפּוּה מִצְוָה זוּ בּוֹדָאי מִמּוֹתָנָה וּמִצְפָה עַד כִּי יִבְחַר בָּה אִישׁ
בְּשֶׁר וַיֵּשֶׁר לְהַזְהֵר בָּה, וּלְעֹזֶר רְבִים עַל מִצְוָה זוּ לְקִימָה בְּאַהֲבָה לְכִבּוֹד
קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הוּא וּכְוֹ' (זהר הקדוש פרשת תרוממה, קב ה'ישר פרק ס"ד).

כֵּל מִצְוָה שָׁאַין לְהַזְרֵשׁ וְאַיִן מִי שִׁיבְקֵשׁ אַוְתָה תְּרִישָׁנָה לְפִי שְׁהִיא בְּמַתָּ
מִצְוָה, וּמִצְוָה שָׁאַין לְהַזְרֵשׁ רְזָדִיפִים רְדָף אַחֲרֵיהֶה לְעַשְׂוָתָה, שְׁהַמִּצְוָה מַקְטְּרָגָת
וְאוֹמֶרֶת בְּפּוּה גְּרוּעָה אַנְכִי שְׁנַת עַלְמָתִי מַבְלִיל וּכְוֹ' (ספר חסידים אות ק"ה).

מקור המאמר בזוהר פרשת בא דף לב ע"ב – לא ע"א
זהירות מן המקטרגים

רַبִּי אֶלְעֹזֶר פָּתַח, (שם א) וַיְהִי
הַיּוֹם וַיָּבֹא בְּנֵי הָאֱלֹהִים
לְהַתִּיצְבָּעַל הֵן וַיָּבֹא גַם
הַשָּׂטָן בְּתוֹכָם. וַיְהִי הַיּוֹם – זֶה
רָאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הָיא עֹמֵד לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם,
כְּמוֹ זֶה, וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא
שְׁמָה, אָתוֹ יּוֹם קְיֻה יּוֹם טוֹב
שֶׁל רָאשׁ הַשָּׁנָה.

וַיָּבֹא בְּנֵי הָאֱלֹהִים – אֶל-
מִמְנִים גָּדוֹלִים שְׁלוֹחִים
בְּעוֹלָם, לְהַשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂי בְּנֵי
הָאָדָם. לְהַתִּיצְבָּעַל הֵן – כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים-א כב) וְכֹל צְבָא
הַשָּׁמַיִם עָמֵד עַלְיוֹ מִימִינּוֹ
וּמִשְׁמָאלּוֹ. אֶבֶל לְהַתִּיצְבָּעַל
הֵן, בְּפִסּוֹק זֶה מִצְאָנוּ אֶהָבָת
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הָוא עַל
יִשְׂרָאֵל, מִשּׁוּם שֶׁהַשְׁלוֹחִים
הַלְלוּג, שְׁמָמִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל
מַעֲשֵׂי בְּנֵי הָאָדָם, הַוּלְכִים
וּמִשׁוּטְטִים וּלוֹקְחִים אֶת כָּל
אָתוֹם הַמַּעֲשִׂים, וּבַיּוֹם שְׁבָא
הַדִּין לְעַמְדָה לְדוֹן הָעוֹלָם,
נַעֲשִׂים קָטָגָרִים לְעַמְדָה עַל
בְּנֵי אָדָם. וּבָא רְאָתָה, מִכֶּל

רַבִּי אֶלְעֹזֶר פָּתַח, (איוב א) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא בְּנֵי
הָאֱלֹהִים לְהַתִּיצְבָּעַל יְהֵי וַיָּבֹא גַם הַשָּׂטָן
בְּתוֹכָם. וַיְהִי הַיּוֹם: דָא רָאשׁ הַשָּׁנָה, דָקָרְדָשָׁא
בָּרִיךְ הָוּא קָאָים לְמִידָן עַלְמָא. בְּגַוְונָא דָא, (מלכים ב'
ד) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא שְׁמָה. הָהִיא יוֹמָא יוֹם טוֹב
דָרָאשׁ הַשָּׁנָה הָהִיא.

וַיָּבֹא בְּנֵי הָאֱלֹהִים, אֶלְין רְבָרְבִּין מִמְנָן שְׁלִיחָן
בְּעַלְמָא, לְאַשְׁגָּחָא בְּעֹבְדִין דְּבָנִי נְשָׂא.
לְהַתִּיצְבָּעַל הֵן: בְּמָה דָאָת אָמֵר, (מלכים א, כ"ב) וְכֹל
צָבָא הַשָּׁמַיִם עַזְמָדִים עַלְיוֹ מִימִינּוֹ וּמִשְׁמָאלּוֹ. אֶבֶל
לְהַתִּיצְבָּעַל הֵן בְּהָאִי קָרָא אַשְׁבָּחָנָא רְחִימָתָא
דָקָרְדָשָׁא בָּרִיךְ הָוּא עַלְיָהוּ דִיְשָׁרָאֵל. בְּגַיִן, דְּהַנִּי
שְׁלִיחָן, דְּאַינּוֹן מִמְנָן לְאַשְׁגָּחָא עַל עֹבְדִין דְּבָנִי
נְשָׂא, אַזְלִין וְשָׁאַטִּין וְגַטְלִין אַינּוֹן עֹבְדִין בְּלָהָו,
וּבְיוֹמָא דָקָאי דִינָא לְמִיקָם, לְמִידָן עַלְמָא,
אַתְּעַבְּידָיו קְטִיגּוֹרִין לְמִיקָם עַלְיָהוּ דְּבָנִי נְשָׂא. וְתָא
חוּי, מִכֶּל עַמְיוֹן דְּעַלְמָא, לֹא קִיְמִין לְאַשְׁגָּחָא
בְּעֹבְדִיהָן, בָּר בְּיִשְׂרָאֵל בְּלָחֹדְדִיהָן, בְּגַיִן דְּאַלְין
בְּגַיִן לְקָרְדָשָׁא בָּרִיךְ הָוּא.

הָעָמִים שְׁבָעָולִם לֹא עַזְמָדִים לְהַשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂיהם רק עַל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, מִשּׁוּם שְׁאָלָה בְּנִים
שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הָוּא.

וכך לא אשתכחו עובדין יהי'ישראל בדקה יאות,
ביבוכול אינן ממן שליחן, כר בעאן
לק'ימא על אינן עובדין יהי'ישראל, על ה' ודי
קי'מין, דהא כר ישראלי עבדין עובדין יהי' דלא
בשrn, בביבוכול מתישין חילא לקודשא בריך
הוא. וכך עבדין עובדין דכשrn, יהBIN תוקפFA
וחילא לקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב, (תהלים
ס"ח) תנוי עוז לאלהים. במא. בעובדין דכשrn. ועל
דא, בההוא יומא, בלהו רברבן ממן אתכגש
על ה'. על ה' ודי, דהא כיון דעל ישראלי
אתכגש, עלייה אתכגש.

ויבוא גם השטן בתוכם, גם, לאסגאה עלייה,
דכלחו אתיין למחיי קטיגוריין עלייה
ידי'ישראל, (ד"ג ג"ג ע"א) ורא אהוטספ עלייה, בגין דאייה
דילטואר רבבא מכךלהו, קטיגורא מכךלהו, בגין
דHEMA קדריא בריך הוא, דכלחו אתיין לקטרגא.
מיד ויאמר יי' אל השטן מאיין פבא. וכי לא היה
ידע קדריא בריך הוא, מאן היה אתי. אלא
לאיתאה עובדא לרעותיה.

ויאמר יי' אל השטן וגוי ויען השטן את יי' ויאמר
מושט באָרץ. מכאן אוליפנא, יהישוב
ידי' אמר ה' אל השטן וגוי ויען השטן את הטעשה לרצוננו.

ויאמר ה' אל השטן וגוי ויען השטן את הטעשה לרצוננו. מכאן לממנו שישוב הארץ

ובכל לא נמצאים המעשיהם
של ישראל בראשי, בביבוכול
אותם שלוחים ממנים,
בשרכזים לעמוד על אותם
מעשים של ישראל, הם
עומדים ודי על ה', שהריה
בשבישרל עושים מעשים
שלא כשרים, בביבוכול
מתשים فهو של הקדוש
ברוך הוא, וכשעושים
מעשים כשרים, נותנים כח
ותקף לקדוש-ברוך-הוא.
ועל זה כתוב (תהלים סח) פנו עז
לאלהים. במא? במעשים
כשרים, ועל זה באותו יום
כל השרים הגדולים המנים
התכנסו על ה'. על ה' ודי,
שהריה כיון שהתכנסו על
ישראל, הם התכנסו עליו.

ויבוא גם השטן בתוכם. גם
- לרבותו עלייהם, שכולם
באים להיות קטגורים על
ישראל, וזה נספה עלייהם
משום שהוא המלישין הגדל
מכולם, קטגור מכם. בגין
שרואה הקדוש ברוך הוא
שכולם באים לקטרג, מיד -
ויאמר ה' אל השטן מאיין
פבא. וכי לא היה יודע
הקדוש ברוך הוא מאיפה היה בاء?

נמסר לצדדים אחרים, פרט לארץ ישראל לבהה. כיון שאמר משוט בארץ, השגיח הקדוש ברוך הוא שרוצה להיות מלשין על ישראל. מיד - ויאמר ה' אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוה בארץ.

ראה שעיה לחת לו חילק במה שיתעסך, ויפרד מישראל, והרי פרשות, לרועה שרצו להعبر את צאנו בנהר אחד וכו', מיד

התעסק בו אותו שטן ולא קטרג על ישראל.

ספר אור הזהר (עמוד 393)

יד) מוצי לחיביא: אמרו רבוינו זכרונם לברכה: למה זכה אלקנה להעמיד שמואל ששלול כמשה ואחרון, מפני שהיה עולה ומעלה לבני אדם הרבה עמו ומזוכה אותם, וכן שמיאל בן נהג אחריו.

זה לשון מוריינו הרב חיים ויטאל זכרונו לחיי העולם הבא בשער קדרשה (חלק ב' שער ז'): מפני לחיביא אמרו רבוינו זכרונם לברכה: למה זכה אלקנה להעמיד שמואל ששלול כמשה ואחרון, מפני שהיה עולה ומעלה לבני אדם הרבה עמו ומזוכה אותם, וכן שמיאל בן נהג אחריו וסבב הגלגול בבית אל ושפט את ישראל. ותשבעו הרמלה כי שם ביתו. ואברם לא זכה לכל מעלותו אלא משום "אות הנפש אשר עשו בתרון וכו'."

המוחה את הרבים: אבל לע' עלימי גניין, דלא זכי בהו בר נש אחרא, בר אינון גניון לאינון דעתני נפשיהון דחיביא. ואלמלי הו ידע בני נשא, במה תועלתא זיכו (גרמי לזריקיא) זיכאן בגניינו בד זכו להזון. הו איזו אכתרייהו, ורדי לון במאן דרדריף בתר מין.

ובספר זהר ריש פרשת תרומה (דף קכ"א) וזה לשונו: הנידיל בספר בשבח מצוה זו ואמר זכה עזי למרדף בתר חיביא, ולמKEN ליה באנור שלם, ורא איהו שבחה אספלהק ביה יקרא דקורשא בריך הוא, יתר שבחה אחרא, ואספלהקota דא יתר מבלא וכו', ועל דא כתיב באחרון, (מלאכי ב) ורבים השיב מעון. וכ כתיב (מלאכי ב) ברתי היתה אהו החיים והשלום. איהו אספלהק בתלת סלוקין, מה דלא אספלהק הבי בר נש כתיב. האי בר נש כתיב, ברתי היתה אהו החיים והשלום. זכי למחמי בגין לבני, זכי בהאי עלמא זכי לעלמא דאתני. על בתירס תרעין, ולית מאן דימחי בידיה. ועל דא כתיב, (פתחים קיב) גבור בארץ יהוה ורעוז דור ישראל יבורה. הון ועשר בביתו וצרכתו עמדת לעדר. זוח בחשך וכו' ברינו מלכא בריך לההוא דיוקנא, בכל ברבאן דבריך לאברם, וכו' איהו עאל לע' עלימי גניין, דלא זכי בהו בר נש אחרא, בר אינון גניון לאינון דעתני נפשיהון דחיביא. ואלמלי הו ידע בני נשא, במה תועלתא זיכו (גרמי לזריקיא) זיכאן בגניינו בד זכו להזון. הו איזו אכתרייהו, ורדי לון במאן דרדריף בתר מין. עד כאן מוריינו הרב חיים ויטאל):

דארעא אטמסר לסטראן אחרני, בר ארעה דישראל בלחוּדָה. כיון דאמר משוט בארץ, אשגח קדשא בריך הוא, דבעי למאיו דלטורה עלייהו דישראל. מיד, (איוב א) ויאמר ז' אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוה בארץ.

חמא שעטה למייב לייה חולקא, במא דיתעסך, ויתפרש מג'יוו דישראל, והא אוקמה, לרעיא דבעה למעבר עניה בחד נהרא וכו', מיד אטעסך ביה הוה שטן, ולא קטרג עליהו דישראל.

מקור המאמר בזוהר פרשת ויקרא דף ע"ב
תנאי התשלה צבור והתווך הראויים

זֶכְאָה חַוְלָקִיהּוֹן דְצִדְיקִיָּא, דִידְעֵין לְכֻוֹנָא רְעוֹתָא
לְקַמִּי מְאַרְיִיהּוֹן, וַיְדְעֵין לְתַקְנָא עַלְמָא בְּהָאִ
יוֹמָא, בְּקָל שׁוֹפְרָא. ועל דא כתיב, (תהלים פט) **אֲשֶׁרִי**
הָעָם יוֹדְעִי תְּרוּעָה. יוֹדְעִי, ולא תוקעי.

בְּהָאִי יוֹמָא, בעי עַמָּא לְאַסְתְּפָלָא בְּבָר נֶשׁ שְׁלִימָ
מְכָלָא, דִידְעַ אָרְחוֹי דְמִלְכָא קְדִישָׁא, דִידְעַ
בִּיקְרָא דְמִלְכָא, דִיבְעַי עַלְיָהוּ בְעֻזָּתָא בְּהָאִי יוֹמָא.
וְלוֹמָנָא קָל שׁוֹפְרָא בְּכָלָהוּ עַלְמָין, בְּכוֹנָה דְלָבָא,
בְּחַכְמָתָא, בְּרַעֲוֹתָא, בְּשְׁלִימָג. בְגַין דִיסְתָּלָק דִינָא
עַל יְדוֹי מִן עַלְמָא. וְוַיְ לְאַיְנוֹן דְשְׁלִיחָא דְלָהּוֹן לֹא
אֲשַׁתְּבַח בְּדַקָּא יְאֹתָה, דְהָא חֹבֵי עַלְמָא (עפ"א) **אֲתִיּוֹן**
לְאַדְבָּרָא בְּגִינִיהָ. דְהָא הוּא דְכַתִּיב, אָם הַכֹּהֵן
הַמְּשִׁיחָה יְחִיטָא, דְהָא **שְׁלִיחָא דְכָל יִשְׂרָאֵל,**
לְאַשְׁמָת הָעָם הָוָא, בְגַין **דְדִינָא שְׁרִיא עַלְיָהָו.**

וּכְדִ שְׁלִיחָה הוּא זֶכְאָה בְּדַקָּא יְאֹתָה, זֶכְאָה אַיְנוֹן
עַמָּא, דְכָל דִינָנוּ מִסְתָּלְקִין מִנְיָהוּ עַל יְדֵיהָ,
כָל שְׁבֵן כְּהֶנָּא, דְעַלְיָה מִתְבָּרְכָאָן עַלְיָא וְתַדָּאִי.

וכשהשליח הוא צדיק כראוי, אשרי העם, שכל הדינים מסתלקים מהם על ידו, כל שבן
הכהן שעליו מתברכים עליונים ותחתונים.

אֲשֶׁרִי חַלְקָם שֶׁל הַצְדִיקִים
שְׁיוֹצָעים לְבָזָן אֶת הַרְצָוֹן
לְפָנֵי רְבוּנָם וַיּוֹצָעים לְתַחַןָ
עוֹלָם בַּיּוֹם הַזֶּה בְּקוּל שׁוֹפֵר.
וְעַל זֶה כְתֻוב, (תהלים פט) **אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעִי תְּרוּעָה.**
יוֹדְעִי, וְלֹא תַוקְעִי.

בַּיּוֹם הַזֶּה צָרִיךְ הָעָם
לְהַסְתָּכֵל בְּאָדָם שְׁלִימָמָלֵל,
שְׁיוֹדֵע אֶת דָרְכֵי הַמֶּלֶךְ
הַקָּדוֹשׁ, שְׁיוֹדֵע בְּכָבוֹד הַמֶּלֶךְ
שִׁיבְקָשׁ עַלְיָהָם בְּקָשָׁה בַּיּוֹם
הַזֶּה, וְלוֹמְזָנוּ קָול שׁוֹפֵר בְּכָל
הַעוֹלָמוֹת, בְּכָוּנָת הַלְּבָב,
בְּחַכְמָה, בְּרַצּוֹן וּבְשְׁלִמוֹת,
כִּדְיַ שִׁיסְתָּלָק הַדִּין עַל יְדוֹ מִן
הַעוֹלָם. אָוִי לְאוֹתָם שְׁהַשְׁלִיחָה
שְׁלָהָם לֹא נִמְצָא כְּרָאוֹי,
שְׁהָרִי חַטָּאִי הַעוֹלָם
(העַם) בָּאִים לְהַזְכֵר בְּגַלְלוֹ.
זֶהוּ שְׁפָתּוֹב, אָם הַכֹּהֵן
הַמְּשִׁיחָה יְחִיטָא - שֶׁהָוָא
שְׁלִיחָם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל -
לְאַשְׁמָת הָעָם הָוָא, מִשּׁוּם
שְׁהַדִּין שׁוֹרֵה עַלְיָהָם.

אמר רבי אלעזר, וועל זה,
כהן ולוי טרם שיעלה
לעבותה, בזקנים אחורי,
וירודעים דרכיו ומעשייו. ואם
לא, אין עולה לעבותה, וכן
בשנה אחרת כדי לדון דין.

ואם נמצאה כראוי, נותנים
עליו חמרות המקדש. ואם
לא, אין עולה לעבותה. זה
שכתב, (דברים לג) וללווי אמר
תפמייך ואוריך לאיש חסידך.
מן פניהם מה זכה (אהר) לאורים
ולתמים לעבד עבותה? הו
אומר, אשר נסיתו וגוזו.
ה אמר לאביו ולאמו לא
ראיתו וגוזו. וכיוון שנמצא
בדרגות הילג, אז ירו
משפטיך לייעקב וגוזו, ישמו
קטורה וגוזו. לשפר את הרג'ז
ולזמן שלום. וכך על
מזבחה, כדי שהכל יתבשטו

וימצא ברכות בכל העולמות, אז ברוך הוא חילו וגוזו.

ספר אור הזהר (עמוד 394)

ובאגרת המוסר שבסוף ספר מלט ישרים כתוב וזה לשונו: לאות ישים האדם אל לבו לעורדים להתפוננות היראה והמוסר, כי עיני האדם פקוחות על אחרים לדעת ולהכיר חסונותיהם, וכי נארכים הפה למסר למרכה. כן יחויק בכל עז בלמוד המוסר למען ישוטטו בו הרבה ותרבה וראת השם וזכות הרבים תלייה בו, וממילא לאט לאט למוד המוסר ידריכמו בנחיב האדק והנכחה, והוא רפואה גשנית ונם רוחנית, במאמר רבותינו זכרו נס לברכיה: כל המזבח את תרבים אין חטא בא על ידו. טו) מי שמורה בני אדם אל הדרך הטובה ומישראל אל עבותה הבורא, זכיותו נכפלות בעבור

וכיותם

והרב החסיד בעל חובת הלבבות כתוב בשער אהבת השם (פרק ו' וזה לשונו): וראייה לך, אחיך, לדעת כי זכות המאמין אפילו אם יהיה מגיע אל התכלית הרחוקה בתקון נפשו לאלהים יתברך, ואלו היה קרוב למלכים במדותיהם הטובות ומינהניהם המשבחים והשתדרותם בעבורת הבורא ואהבתם הבה בזו אינם בזקיות מי שמורה בני אדם אל הדרך הטובה ומישראל אל עבותה הבורא, שוכנותו נכפלות בעבור cocciותם בכל הימים ובכל הימים וכו'. עד פה דברי קדשו.

אמר רבי אלעזר, ועל דא, בהן ולוי עד לא יסלק לפולחנא, בדקין אבתיריה, וידען ארחותי עזובדי, ואי לא, לא סליק לפולחנא, וכן בסנהדרין למידן דין.

יאי אשתחבך בדקא יאות, יהבין עליה חומרא דמקדשא. ואי לא, לא סליק לפולחנא. הדא הווא דכתיב, (דברים ג) וללווי אמר תפמייך ואוריך לאיש חסידך. מפני מה זכה (אהר) לאורים ולתמים, ולמפלח פולחנא. הו אומר (דברים ג) אשר נסיתו וגוזו. האומר לאביו ולאמו לא ראייתו וגוזו. וביוון דاشתבחו באילין דרגין, בדין ירו משפטיך לייעקב וגוזו, ישמו קטורה וגוזו. לשכבא רוגזא, ולזמנא שלמא. וכך על מזבחה, בגין דיתבפמוני פלא, וישתבחון ברכאנ בכלחו עלמין, בדין (דברים ג) ברוך יי' חילו וגוזו.

**מכור המאמר בזוהר פרשת ויקרא דף יח ע"א-ב
כח הקלות היוצאים מהשופר בכונה**

רַבִּי אָבָא אָמַר, כְּתִיב (תהלים עה) **כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפְטֵזֶה**
יִשְׁפֵּיל בָּזֶה יָדִים. כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפְטֵ, אֲלֹמְלָא
דָּעֵבֶר דִּינָא דִּיצָּחָק, בָּאַתָּר דִּיעָקָב שָׂאָרִי, (ס"א
וְאַתָּסִי) וְאַתְּבָסִי (ס"א וְאַתָּסִי) (ס"א וְאַתְּבָסִם) תִּפְנֵז, וְוִי
לְעַלְמָא דִּיעָרָע בְּגִינִּיהָ, וְרוֹזָא דְמַלָּה, (ישעיה סה) כִּי
בְּאַשְׁׁי' נִשְׁפְטֵ. וְדֹא הָוָא אַתְּבָסְמִוָּתָא דַעַלְמָא.

וְכִיּוֹן דָעַל בָאֲתָרָא דִיעַקְבָר, וַיַּעֲקֵב אָחִיד (דז יג
ע"ב) בֵיה, כְּדִין שְׁכִיךְ אַשָּׁא, וְאַצְטְנָנוּ
גּוֹמְרִיה. לְבֶר נְשָׁה, דְהֹהָה רְגִיזָה, וְחַגָּר יוֹזִין גְּרִמִיה,
וְגַפְךְ בְּרוֹגְזִיה לְקַטְלָא לְבָנִי נְשָׁא. חַד חֲבִימָא קָם
עַל פִתְחָא, וְאָחִיד בֵיה, אָמֵר אַלְמַלָא לֹא אָחִיד בֵי
וְאַתְתִקְפֵבְי, הָא קְטוֹלָא בְבָנִי נְשָׁא אַשְׁתַבָּח. בְעַוד
דְאַתְתִקְפֵי דָא בְדָא, וְאָחִיד דָא בְדָא, אַצְטָנוּ
רוֹגְזִיה עַל דְגַפְךְ לְקַטְלָא. גַפְךְ לְאוֹכְחָא, מִאן סְבִיל
רוֹגְזָא וְתוֹקְפָא דְדִינָא דְהֹהָא בָר נְשָׁה. הָיו אִימָא,
דָא דְקָאִים אַפְתָחָא.

**כִּכְדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִיְשָׂרַאֵל, בְּנֵי, לֹא
תְּרַחֲלוּן, הָא אָנָּא קָאִים עַל פִּתְחָה, אָבָל
שָׁעַמְדָּע עַל הַפִּתְחָה.**

כַּפְתָּרָה אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בְּנִי, אֲלֵךְ תִּפְחֹד, הָרִי אָנִי עוֹמֵד עַל הַפְּתָחָה, אָבֶל הַזְּדֻרוֹן

רַבִּי אָמֵר
פְּתֻוב (מחלים עה) כִּי אֱלֹהִים
שׁוֹפֵט זוּה יִשְׁפֵּיל וּזֹה יִרְאֶם.
כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, אֲלֹמְלָא
שַׁעֲבֵר הַדִּין שֶׁל יִצְחָק
בַּמְקוּם שַׁעֲקָב שׂוֹרָה (גְּנַרְפָּא)
וְהַתְכִּסָּה (וּרְחֵץ) (וְהַתְבִּשָּׁם) שֶׁם,
אוֹי לְעוֹלָם שִׁיפְגָּשׁ בְּדִינוֹ.
וְסֹד הַדָּבָר - (ישעה ס) כִּי
בְּאַשׁ הַ נִּשְׁפֵּט. וּזֹה יִ
הַתְבִּשָּׁמוֹת שֶׁל הַעוֹלָם.

ובֵין שָׁנֶכֶנֶס לְמִקּוֹמוֹ שֶׁל
יַעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב אָחֹז בּוֹ, אֲזִי
הָאש שׁוֹכֵת וְהַגְּחָלִים
מִצְטָנוֹנִים. לְאָדָם שָׁהִיה רֹגֵן,
וְחַגֵּר וְשָׁם עַלְיוֹ כְּלֵי זִין, וַיֵּצֵא
מִרְגֵּז לְהַרְגֵּן אָנָשִׁים. חַכְמָם
אֶחָד עַמְּדָה עַל הַפְּתָחָה וְאָחֹז בּוֹ.
אָמַר: אַל מְלָא לְאַחֲרֵיךְ בַּי
וְתַּפְסֵ אֹתְתִּי, תַּרְיֵה הִיא נִמְצָא
הַרְגֵּג שֶׁל אָנָשִׁים. בָּעוֹד
שְׁחַזְקָיו זוּה בְּזָה וְאָחֹז זוּה
בְּזָה, הַצְטִינָן רָגֵז עַל שִׁיצְאָה
לְהַרְגֵּג. יָצָא לְהֻכִּיחַ - מַי
סּוֹבֵל אֶת הַרְגֵּן וְחַזֵּק הַדִּין
שֶׁל אָתוֹ אָדָם? הוּא אֹמֵר, זֶ

בַּיּוֹם הַזֶּה וְתַנּוּ לֵי כַּח. בַּמָּה? בְּשׁוֹפֵר. שֶׁאָמַג נִמְצָא קֹול הַשׁוֹפֵר כְּרָאוִי וּמִכּוֹנִים בּוֹ לְמִטָּה, אֲוֹתוֹ הַקּוֹל עֹלָה, וּבוֹ מִתְעִטרִים הַאֲבוֹת, וּעוֹמְדִים בְּמִשְׁפְּנוֹ שֶׁל יַעֲקֹב. וְלֹכְן צָרִיךְ לְהַזְהָר בְּשׁוֹפֵר וְלֹדֶעתָא אֲתָא אֲוֹתוֹ הַקּוֹל וְלֹכְן בּוֹ.

וְאֵין לְהַ קֹּול בְּשׁוֹפֵר שֶׁלְאָעָלָה רְקִיעַ אֶחָד, וְכָל אֲוֹתָם הַאֲוֹכְלּוֹסִים שֶׁל אֲוֹתוֹ רְקִיעַ, נוֹתְנִים מִקּוֹם לְאֲוֹתוֹ קֹול. וּמָה אָמְרִים? (וַיָּאֹל בְּ וְה') נַתָּן קֹולו לְפִנֵּי חִילוֹ וְגַוּ. וּעוֹמֵד אֲוֹתוֹ הַקּוֹל בְּאֲוֹתוֹ הַרְקִיעַ, עַד שְׁבָא קֹול אַחֲרָה, וּנוֹעַדוּ (וְהַתְּעוּרוֹ) יְחִילוּ, וּעוֹלִים בְּזֹוֹג לְרְקִיעַ אַחֲרָה. וְעַל זֶה שְׁנִינוּ, יִשְׁכַּן קֹול שְׁמַעַלה קֹול, וּמָה הַוָּא? אֲוֹתוֹ הַקּוֹל שֶׁל תְּקִיעָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁלִמְתָּה.

וְכִיוֹן שְׁמַתְּחֶבְּרִים כָּל הַקּוֹלוֹת הַלְּלוֹ שְׁלִמְתָּה וּעוֹלִים לְאֲוֹתוֹ רְקִיעַ עַלְיוֹן שְׁהַמֶּלֶךְ הַקְדּוֹשׁ שׂוֹרָה בּוֹ, מִתְעִטרִים (נוֹעֲדִים) כֶּלֶם לְפִנֵּי הַמֶּלֶךְ, וְאֵז הַכְּסָאות עַולִּים,

וְכַפָּא אַחֲרָה שֶׁל יַעֲקֹב עוֹמֵד וּמִתְּתַקֵּן.

וְעַל זֶה מְצָאנוּ בְּסֶפֶרְיוֹ שֶׁל רַב הַמְנוֹנָא סְבָא בְּאָוֹתוֹ תְּפִלּוֹת שֶׁל רַאשׁ הַשָּׁנָה שְׁהִיא אָמֵר,

אָזְדְּרוֹזָו בְּהָאִי יוֹמָא וְהָבָו לֵי חִילָּא. וּבָמָה. בְּשׁוֹפֵר. דָּאִי אַשְׁתַּבְּחַה קֹול שׁוֹפֵר כְּדָקָא יִאָוֹת, וּמִכּוֹנוֹגִי בֵּיהַ לְתַתָּא, הַהְוָא קָלָא סְלִיק, וּבֵיהַ מִתְעִטְרִי אַבָּהּוֹ, וּקְיִימִי בְּמִשְׁבְּגִיהַ דִּיעַקְבָּ. וְעַל דָּא בְּעַי לְאַזְהָרָא בְּשׁוֹפְרָא, וְלִמְנְדָעָ בְּהַהְוָא קָלָא וּלְכּוֹנוֹגָא (בֵּיהַ).

וְלִית לְהַ קָּלָא בְּשׁוֹפְרָא, דָּלָא סְלִיק רְקִיעָא חָד. וּכְלָ אַיְנוֹ אַוְכְּלוֹסִין דְּהַהְוָא רְקִיעָא, יִהְבִּין אַתָּה לְהַהְוָא קָלָא, וּמַאי קָא אַמְּרִי. (וַיָּאֹל בְּ וְיַיְיָ נַתָּן קֹולו לְפִנֵּי חִילוֹ וְגַוּ). וּקְאִים הַהְוָא קָלָא בְּהַהְוָא רְקִיעַ, עַד דָּאַתִּי קָלָא אַחֲרָא, וְאַתְּעַתְּדוֹ (ס"א וְאַתְּעַרְוֹ) פְּחַדָּא, וּסְלִיקִין בְּזֹוֹגָא לְרְקִיעָא אַחֲרָא. וְעַל דָּא תְּגִינָּנוּ, אַתָּה קֹול דָּסְלִיק קֹול, וּמַאי אִיהָוּ. הַהְוָא קָלָא דְּתַקְיִיעָתָא דִּישְׁרָאֵל דִּתְתַּתָּא.

וּכִיוֹן דְּמִתְּחַבְּרֵן כָּל אַיְנוֹ קָלִין דִּלְתַּתָּא, וּסְלִיקִין לְהַהְוָא רְקִיעָא עַלְאָה דְּמַלְכָא קְדִישָׁא שְׁאָרִי בֵּיהַ, מִתְעִטְרֵן (ס"א מִתְעַתְּדוֹ) בְּלָהּוּ קָמִי מַלְכָא, וּכְדִין כּוֹרְסָוּן רְמִי וּכּוֹרְסִיָּא אַחֲרָא דִּיעַקְבָּ קָאִים וְאַתְּקָנוּ.

עַל דָּא אַשְׁבַּחַנָּא בְּסֶפֶרְיוֹ דַּרְבָּן הַמְנוֹנָא סְבָא, בְּאַיְנוֹ צְלֹוְתִּי דַּרְאָשׁ הַשָּׁנָה, רְהֹוֹה אָמֵר,

וּכַפָּא אַחֲרָה שֶׁל יַעֲקֹב עוֹמֵד וּמִתְּתַקֵּן.

צְלָוֹתָא וּכְלַ שׁוֹפֵרָא (דְּהַהְוָא קֹול) **דְּאָפִיק הַהְוָא זְבָאָה,**
דְּאָשְׁתְּבָח מְרוֹחִיה וּמְגַפְּשִׁיה בְּהַהְוָא שׁוֹפֵרָא,
דְּהַהְוָא קֹול סְלִיק לְעִילָּא. וּבְהַהְוָא יוֹמָא קִימִין
וּמְשַׁתְּבָחִי מַקְטְּרָגִין לְעִילָּא. וּבֶד סְלִיק הַהְוָא קָלָא.
דְּשׁוֹפֵרָא, כְּלָהו אַתְּדָחִין קִמִּיה, וְלֹא יְכַלֵּין לְקִימִיא.
זְבָאָה חִילְקִיהָוּן דְּצָדִיקִיהָ, דִּידְעַיּוּן לְכֻוֹנָא רְעוּיתָא
לְקִמִּי מְאִירִיהָוּן, וִידְעַיּוּן לְתָקְנָא עַלְמָא בְּהָאִי יוֹמָא,
בְּכָל שׁוֹפֵרָא. וְעַל דָּא בְּתִיב, (תהלים פט) **אֲשֶׁרִי הַעַם**
יוֹדְעַי תְּרוּעָה. יוֹדְעַי, וְלֹא תְּזַקְעַי.

כתוב, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הַעַם יוֹדְעַי תְּרוּעָה. יוֹדְעַי, וְלֹא תְּזַקְעַי.

התפלה וקול השופר (שאותו קול) שמוציא אותו הצדיק, שפמצא מרוחו ונפשו באותו השופר של אותו הקול שעולה למלחה. ובאותו יום עומדים ונמצאים מקטרגים למלחה. וכשעולה אותו קול השופר, כלם נדחים לפניו ולא יכולים לעמוד. אשרי חלוקם של הצדיקים שיודעים לבינו את הרצון לפני רבונם ויודעים לתקן עולם ביום זהה בקהל שופר. ועל זה כתוב בקהל שופר.

ספר אור הזהר (עמוד 394)

ואנו התוכחה צרייך להיות בוזירות הקבוד של השומעים, כאמור בשער הפסוקים פרשת חי' שורה על פסוק 'בא ברוך שם' כתוב: כי בשערם זכריו הנביא ממעל לעם (דברי הימים ב' כ"ד) וחרף וגדר את כלות ישראל, ואמר להם למה אתם עוברים את מצות השם וכו' כי עבתם את השם וכו', והנה אביה בן רחבעם, שהיה מלך בן מלך, וחרף את ישראל על שעשו את העגלים בירבעם, נענש, כמו שבתו (דברי הימים ב, י-כ) "וַיַּגְּפַרְתָּו הַשֵּׁם וִימְתָּ", אף על פי שהיה בדין וכו'. וכן ישעה הנביא שיטkol במשה, על שאמר "וַיִּתְהַזֵּד עַם טָמֵא שְׁפִתִּים" נהרג על ידי מנשה באותו מיתה רעה משנה בנו רודע (יבמות מ"ט), ולכנו נהרג זכריו על ידי יואש המלה, ויעז שטרף את ישראל באמור, אחר כד נתגלה בשמעה ואבטלוין שהיה גרים מבני סנהדרין, והפכו ההוא אשר בימייהם מרפאם ואמר להם ילו בני עממי לאש (ומא ע"א). עד כאן משער הפסוקים.

ובריעיא מהימנא פרשת קדושים דף פ"ה: כתוב וזה לשונו: מפני ולהלהה ולא תשא עליו חטא, דבר אחר ולא תשא עליו חטא דהא בין נ"ש אוכח לחבריה, ואזדמן לאוכחהליה באתגלא, לא יסלק קמיה ההוא חוכה דעתיך, דאסטר להה ודאי, אלא ימ"א סתם, ולא יסלק עליו ההוא חoba באתגלא, ולא ירשום עליו חoba, רק דושא בריך הוא חס על יקרה נ"ש, אפילו בחיביא. עד כאן יצא לנו מזה כי התוכחה צריכה להיות בדברים רפים וברחמנויות ובדרך נסתור, כדי שהדברים יישו רשם, וחלילה להזכיר בביבונות ולנטח, כי מלבד אשר הדברים לא יעשו רשם יש אסור בדבר. על כן חוכה מטלה על גבאי הישבות והחכמים להשתדל ולעשות תקונים בכדי שתתקיים מצות התוכחה בכלל מקומות, בפרט בהמוסבות אשר הם סביבות ארץ ישראל, שהמה בצאן אשר אין להם רועה, אינם בזיות מי שמורה בני אדם אל הרוך התוכחה ומישרים אל עבودת הבורא שוכנותו נכפלות בעבור זכויות בכל הימים ובכל הזמנים, במובהה בילוקט במאמר רבי יותנן, י"ען שם: ובודאי כי גבאי הישבות השם עליהם רפה בזו וצריכים לעזר להתקדם המתנדב לлечת איזה שבועות بعد תקון בזה, כי מלבד שלא יחסרו לו מהסקתנו, אלא צרייך להוסיף לו עבור הוצאה הרקה, ולא יהא מטול על בעל המושבה כדי שלא יחסר בבודו בעיניהם, ורבינו יעשו רשם, וכי לרבעין.

מקור המאמר בזוהר פרשת אמור דף צט ע"א-ב
סוד התקיעות וסוד סדר הכוונות - א

רַבִּי אָבָא הָיָה יוֹשֵׁב לְפָנָיו
רַבִּי שְׁמֻעֽוֹן. אָמַר לוֹ, תְּרִ
פָּעָמִים רַبּוֹת שָׁאַלְתִּי עַל
הַשׂוֹפֵר הַזֶּה מָה זֶה אָמַר,
וְעַד כֵּאן לֹא הַתִּשְׁבַּתִּי בָּו.
אָמַר לוֹ, תְּרִי וְדָאִי זֶה בְּרוּר
הַדָּבָר, שִׁירָאֵל צְרִיכִים
בַּיּוֹם הַדִּין (הַזֶּה) שׂוֹפֵר וְלֹא
קָרֹן, מִשּׁוּם שְׁקָרָן תְּרִי נֹדֵע
בָּאַיִּזָּה מָקוֹם הַיָּא, וְלַתְּדַבֵּךְ
בַּדִּין אַיִּגְנוּ רֹצִים. אָבֵל תְּרִי
שְׁנִינוּ, בְּדָבָרִים וּבְמַעֲשִׂים
צְרִיכִים לְהַרְאֹת וּלְהַעֲיר
דָּבָרִים נִסְתָּרִים.

בָּא רַאֲה, כְּשַׁאֲוֹתוֹ שׂוֹפֵר
עַלְיוֹן, שָׁבֹו הָאוֹר שֶׁל הַכֶּל,
מַסְתַּלְקֵק וְלֹא מַאֲרֵ לְבָנִים,
אָזִי מַתְעֹזֵר הַדִּין, וְהַכְּסָאות
מַתְקָנִים לְבֵית הַדִּין, וְזֶה
הַשׂוֹפֵר, נִקְרָא אַיְלוֹ שֶׁל
יִצְחָק, תִּקְפּוֹ שֶׁל יִצְחָק,
תִּשְׁבַּחַת הָאָבוֹת, כְּשַׁמְתַעַלָּה
אָתוֹ שׂוֹפֵר גָּדוֹל שֶׁאֵין מִגְנִיק
אֶת הַבָּנִים, אָזִי יִצְחָק מַתְחִזְקָה,
וּמַתְפָּקֹן לְדוֹזֵן אֶת הָעוֹלָם.

וּכְשַׁמְתַעַר הַשׂוֹפֵר הַזֶּה
וְכְשַׁמְתַעַר הַשׂוֹפֵר הַזֶּה

רַבִּי אָבָא הָיָה יִתְבּוֹרְכִּי שְׁמַעַן,
אָמַר לִיהְ, הָא זְמִינֵן סְגִיאָן שָׁאַלְנָא
עַל הָאֵי שׂוֹפֵר, מַאי קָא מִירִי, וְעַד כֵּאן
לֹא אַתִּישְׁבָּנָא בְּיהָ. אָמַר לִיהְ, וְדָאִי הָאֵי
הַיָּא בְּרִירָא דְמַלָּה, דִּישְׁרָאֵל בְּעֵין בְּיוֹמָא
דִּידְנָא (נִיא דָא), שׂוֹפֵר, וְלֹא קְרָנוּ. בְּגַין דִּקְרָנוּ
הָא אַתִּידְעַ בְּאָזְנָה אַתְּרֵ אַיְהָ, וְלַא תְּהַבְּקָה
דִּינָא לֹא בְּעֵינָה. אָבֵל הָא תְּגִינָן, בְּמַלְיָן
וּבְעוֹבְדָא, בְּעֵינָן לְאַחֲזָה וּלְאַתְּעָרָא מַלְיָן
סְתִימִין.

תָּא חַזִּי, בְּדַהְוָא שׂוֹפֵר עַלְאָה, דְגַהְיוֹ דְכָלָא
בְּיהָ, אַסְתַּלְקֵק וְלֹא נְהִיר לְבָנִין, כְּדִין דִּינָא
אַתְּעָרָא, וְכַרְסּוֹן אַתִּתְקָנוּ לְבֵי דִּינָא, וְדָא שׂוֹפֵר,
אַיְלוֹ דִּיצָּחָק אַקְרֵי, תְּוִקְפִּיה (דַף צ"ט ע"ב) דִּיצָּחָק,
תוֹשְׁבַּחַתִּיה דְאָבָהָן, בְּדַהְוָא אַסְתַּלְקֵק הַהְוָא שׂוֹפֵר
גָּדוֹל, דָלָא יִגְקָא לְבָנִין, כְּדִין יִצְחָק אַתִּתְקָה,
וּאַתִּתְקָנוּ לְדִינָא בְּעַלְמָא.

וּבְדַהְוָא הָא שׂוֹפֵר וּבְדַהְוָא נְשָׁא תִּיבְינָן
מִחְטָאֵיהָן, בְּעֵין לְגַדָּא קֹול שׂוֹפֵר מַתְחָתָא,
וּכְשַׁבְּנֵי אָדָם שְׁבִים מִחְטָאֵיהם, צְרִיכִים לְהַשְׁפִּיעַ קֹול שׂוֹפֵר מַתְחָתָא

וְהַהוּא קָלָא סָלֵיק לְעִילָא, בְּדִין אַתְעַר שׁוֹפֶרְא
אַחֲרָא עַלְאָה, וְאַתְעַר רְחַמִּי, וְאַסְתָּלָק דִינָא.
וּבְעִין לְאַחֲרָה עַזְבָּדָא בְשׁוֹפֶר, לְאַתְעַרְא שׁוֹפֶרְא
אַחֲרָא, וְלְאַפְקָא בְהָאִי שׁוֹפֶר לְתַהָא, אַיִן קָלִי,
לְאַחֲרָה דְכָל אַיִן קָלִין דְלְעִילָא, דְכָלִילָן בְלָהָו
בְהַהוּא שׁוֹפֶר עַלְאָה, יְתַעַרְוִין לְגַפְקָא.

וּבְהַגִּי קָלִין דְלְתַהָא, יְהִבֵּין יִשְׂרָאֵל חִילָא (לְרַחְמִי
מִתְתָא וְאַתְעַר שׁוֹפֶר גָדוֹל) לְעִילָא, וְעַל דָא בְעִין
לְזִמְנָא שׁוֹפֶר בְיוֹמָא דָא, וְלְסִדְרָא קָלִין, לְבִזְוֹנָא
בְיהִגִּין לְאַתְעַרְא שׁוֹפֶר אַחֲרָא, דְבִיה בְלִילָן קָלִי
לְעִילָא. (ולְסִדְרָא קָלִין בְשׁוֹפֶר).

סִדְרָא קָדְמָאָה, קָלָא נְפִיק, וּמִתְעַטָּר לְעִילָא,
סָלֵיק רְקִיעִין, וְאַתְבָּקָע בֵין טוֹרִי רַמְמָאי,
וּמְטִי לְגִבְיהָ דְאַבָּרָהָם, וְשִׁרְיָא בְרִישִׁיה, וְאַתְעַטָּר,
וְאַתְעַר הַוָּא, וְאַתְקִין לְכִורְסִיָּא. וּבְסִפְרָא דְאַגְרָהָא
תְגִינָנוּ, בְשֻׁעַתָא דְהַהוּא קָלָא קָדְמָאָה סָלֵיק, אַתְעַר
וְאַתְעַטָּר אַבָּרָהָם, וְאַתְקִין לְכִורְסִיָּא, פְקִידִין
עַלְיהָ (ס"א אָבָא וְאַמָּא) אָבָא.

אַדְחָבִי, סָלָקָא תְגִינָנוּ, פְקִיפָא (לְהַבְּרָא) לְתַבְּרָא
תוֹקְפִי רְגִיזִין. וְדָא סִדְרָא תְגִינָנוּ, הַהוּא
וּפְקִידָעַלְיוֹ (אָבָא וְאַמָּא) אָבָא.

בִּינְתִים עַזְלָה הַשְׁנִי, הַתְקִיף (לְחַבְרָה) לְשַׁבֵּר אֶת הַדִּינִים הַקְשִׁים. וְזֶה הַסְּדָר הַשְׁנִי, אֶתְהוּ אַקְוֹל

אָזִי מִתְעֹזֶר שׁוֹפֶר אַחֲרָ
עַלְיוֹן, וּמִעוֹזֶר רַחְמִים
וּמִסְתָּלָק הַדִּין. וַצְרִיכִים
לְהַרְאֹת מַעֲשָׂה בְשׁוֹפֶר,
לְעֹזֶר שׁוֹפֶר אַחֲרָ, וְלְהַזִּיאָ
בְשׁוֹפֶר הַזָּה לְמַטָּה אֶתְהוּ
קוֹלוֹת, לְהַרְאֹת שְׁכָל אֶתְהוּ
כְלּוֹלִים בְאַוְתּוֹ שׁוֹפֶר עַלְיוֹן,
יַתְעֹזֶרְיוֹ לְצִאת.

וּבְקוֹלוֹת הַלְלוּ שְׁלִמְטָה
נוֹתְנִים יִשְׂרָאֵל כְּה (לְרַחְמִים
מִלְמְטָה, וּמִתְעֹזֶר הַשׁוֹפֶר הַגָּדוֹל)
לְמַעַלָה, וְעַל כֵן צְרִיכִים לִזְמָן
שׁוֹפֶר בַיּוֹם הַזָּה וּלְעַרְךָ
קוֹלוֹת, לְכִזּוּ בּוּ כִּי לְעֹזֶר
שׁוֹפֶר אַחֲרָ, שְׁבוּ כְלּוֹלִים
הַקְוֹלוֹת לְמַעַלָה (ולְסִידָר קוֹלוֹת
בְשׁוֹפֶר).

סִדְרָה רַאשְׁוֹנָה - יָצָא קָול
וּמִתְעַטָּר לְמַעַלָה, עַזְלָה
רְקִיעִים, וְנַבְקָע בֵין הַרִּים
רַמְמָאים, וּמִגְיָע לְאַבָּרָהָם
וּשְׁוֹרָה בְרָאשָׁו וּמִתְעַטָּר,
וְהַוָּא מִתְעֹזֶר וּמִתְקִין אֶת
הַכְּפִסָּא. וּבְסִפְרָה הַאֲגָדָה שְׁנִינָה,
בְשֻׁעַתָה שְׁאֹתוֹ קָול רַאשְׁוֹנָ
עַזְלָה, מִתְעֹזֶר וּמִתְעַטָּר
אַבָּרָהָם, וּמִתְקִין אֶת הַכְּפִסָּא, וּפְקִידָעַלְיוֹ (אָבָא וְאַמָּא) אָבָא.

נערך ונסדר על ידי "מפעל הזוהר העולמי" לקירוב הגולה ברחמים. - דפי "חק לישראל היום"
ניתן לקבל בחינם לזכות הרבים בלבד. טל': 054-8436784 או אצל מלכות דוד רחוב השומר 74 ב' יב'

שׁוֹבֵר בְּכָהוּ. וְאַז עֲזָלָה, וְכֹל
הַדִּינִים שֶׁמְתַעֲרָרִים (שְׁנָקָרִים)
לְפָנָיו נִשְׁבָּרִים, עַד שְׁעֹזָלָה
לְמִקְומָו שֶׁל יִצְחָק. כִּיּוֹן
שֶׁמְתַעֲרָר יִצְחָק וּרְוֹאָה אֶת
אַבְרָהָם, מִתְקֹנוֹ אֶת הַפְּסָא
לְעַמְדָה לְפָנָיו. אַז נִכְנָעַ, שׁוֹבֵר
אֶת הַתְּקָרֶף הַקְּשָׁה. וּבָזָה צָרִיךְ
מֵי שְׁטוֹקָע לְכֹונַת הַלְּבָב וְהַרְצָוֹן,
כִּדְיַי לְשִׁבֵּר הַפְּסָא וְהַתְּקָרֶף שֶׁל
הַדִּין הַקְּשָׁה. זה שְׁפָתּוֹב

(תהלים פט) אשרי העם יודעי תרוועה ודעאי.

כלא תבירה בתוקפו. וכך גם סלא, וכל דין

האטערון (ס"א דאטערון) קמייה אטברו, עד דסלאיך

לאתריה דיצחק. כיון דיצחק אהער, וחייב

לאברהם מתקוֹן לברסיא לקיימא קמייה, וכך

אתכפיא, ותבר תוקפא קשייא. ובהאי, בעי מאן

דתקען, לבונא לבא ורעוותא, בגין לתרברא חילא

וותוקפא דדינא קשייא, הדא הוא דכתיב, (תהלים

פ"ט) אשרי העם יודעי תרוועה, יודעי תרוועה ודעאי.

ספר אור הוחר (עמוד 395)

ומה טוב ומה געים אם החכם החולך שישתדל לסחר להם שעור מוסר בכל לילה אחר עבודתם בזמן הבטלה למנע אותם מהטוילים וכו', כי אלו תבוא ברפתת טוב, יען הדרישות אשר יעשה באיזה ימים אשר עבר שפה אינם מספיקים לעורר הליבבות, ואידך שהיה מקום קבוע אשר בכל לילה ילמודו שפה מוסר, וברב הימים הפעלה תהייה לאהבת השם ולהיות עם קדוש נאמנים לדרכם ולתורתם עד ביאת הגואל, אמן סלה ועד.

טו) ראש רבני ארץ ישראל בירושלים תבנה ותיכנון

בכל לב ונפש הגני מסכים לתרעינו הקדוש הזה העתיד להביא טוביה על ישראל ואיזה קדש. להרבות בינו מוצאות התוכחה הנעימה ברבאים היוצאים מן הלב באהבה רבבה, ובאה ירים קרו ישראל, וישבו לבות בנים על אבות' ונפה מרירה לשמע קול מבשר טוב ממשיע ישועה, ואשרי כל המכפת את רגלו לזכות את הרבה במושבות הקדשות, החולכות הנבנות ואשר בבר נבנו מאן, שרatoi מאד להרבות ביהן אויר תורה ויראת השם טוהרה, שייחו לתחלה ולתפארת במו שמן עומדות לך בערת השם. מי יוכל לבאר קדשת מובה הרבים ומקרנו לתורה, ושברו הרבה אשר עין לא ראתה, והגנו ביה חותם בברכה לכל אובי שם ד' ויראו, המתאמצים להאריך אויר תורה הקדושה על עם השם ונחלתו באהבת עולם. "אֱלֹל תְּרָפָה בְּשַׁבְּתִי פֵּה" מז'א' למטה מעיר קדרשנו ותפארתנו ירושלים עיר הקדש תבנה ותיכנון במדה בימינו אמן.

הקטן אברהם יצחק הכהן קוק הרבנות הראשית לארץ ישראל בעיר הקדש ירושלים תבנה ותיכנון במדה בימינו אמן [מקום החותם]

* * *

יז) הנאה עתידה לבוא ביביות הפלד והרמו

לבקש על כל אחינו בני ישראל, שירחם הקדוש ברוך הוא וייחד את לבבנו לעבדו, אחד העיר מזבחה את כל העיר, ואין הקדוש ברוך הוא מקפח שבר כל בריה. אתה תן לו, ליתברה, את מעשיך שי' להשם, כדי לעשות לו נתת רות, ותקים בה, ישמה השם במעשהך, והוא ביכולתו יחויר בגנדה, שי' אחר, ותקים בה, ישמה השם בעושיו, ואפללו ה כי עלייך להשתדל ברביך הרבה לזכות את ירידיך ולהסביר להם את קדשתה של מצוה זו. אין לנו יודעים ואין לנו יכולם להבין אף אחת מני אלף אלפיים של קדשת מצוה זו.

מקור המאמר בזוהר פרשת אמור דף צט ע"ב – ק ע"א
סוד התקיעות וסוד סדר הכוונות – ב

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינז רקיין, ורחמי מתערן, ומיטי ההוא קלא לרישיה דיעקב (דב ז ע"א) **ויעקב אתער, וחמי לאברהם מתקון בגיסא אחרת, כדי אחידן תרווייהו ביה ביצחק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא ולא יבלין תוקפוי לנפקא לבך. והני תלתא סדרין, בלהו סדרא חד.**

סדרא אחרת, קלא נפיק, וסליק, וגטיל לאברהם מאתריה, ונגיד לייה לחתתא, לאתר דתוקפיהון דיצחק שריין וקיימן לייה לאברהם בגויה.

סדרא תנינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפה בקדמאה, לא דחליש והוא קלא דתקע, אלא דההוא קלא לאו איהו לגבי יצחק בקדמיתא, דתפונ תוקפא תקיפה שרייא, אלא לגבי אינז כי דינא דלתתא, לאינז רפיין יתר, ובלהו חמאן לאברהם לגבייהו, ואתביבין קפיה.

QRSTUVWXYZ
יוטר רפים, וכלם רואים את אברהם אצלם, ונכנעים לפניו.

סדרה שלישית - יוצא קול ועולה, ובזקע כל אותם רקיינים, ומתקוערים רחמים, ומגיעו אותו קול בראשו של יצחק, ויעקב מתקוער ורואה את אברהם מתקון באחד אחר. אזי אוחזים שנייהם ביצחק, זה מצד זה וזה מצד זה, ולא יכולים להתקרף שלו לצאת החוצה, ושלש הסדרות הללו הן סדרה אחת.

סדרה אחרת - קול יוצא ועולה, ונוטל את אברהם ממקומו, ומשפיע אותו למיטה, למקום שהగבורות של יצחק שורדים שם, ומקרים את אברהם בתוכם.

סדרה שנייה - יוצא קול שבור, לא חזק כמו הראשון. לא שחלש אותו קול שתקע, אלא שהוא קול אינו אצל יצחק כבראשונה, שם שורה ארכנון, שם רואים את אברהם אצלם, ונכנעים לפניו.

בִּנְתִּים סָדָרָה שְׁלִישִׁית -
יֵצַא קֹול וְעֹלָה, וּמִתְעַטֶּר
בְּרָאשׁוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וּמִשְׁפִּיעַ
אָתוֹ לְאָתוֹ מָקוֹם שָׁאוֹתוֹ
הַגְּבוּרוֹת שְׁוֹרוֹת, וּעוֹמֵד
כֶּגֶדֶן, אַבְרָהָם מִצְדָּה זוֹ
וַיַּעֲקֹב מִצְדָּה זוֹ, וְהֵם בְּאַמְצָעָם,
וְאֵז כֶּלֶם נְכֻנָּעִים וּנְמַצָּאים
וּשְׂוֹכָנִים בָּמְקוּמָם. וְאֵלּוּ כֶּלֶם
סָדָר אַחֲר שְׁנִי.

סָדָרָה אַחֲרֹנוֹה - שְׁאַרְיֵךְ
לְהַעֲלוֹתָם לְמִקְומָם וּלְיִשְׁבָּה
(וְלִשְׁרָה) בְּגִינֵּיהם אֶת יִצְחָק
כִּמְקֹדֶם, מִשׁוּם שְׁאת זוֹ הָצְרִיךְ
לִישְׁרָה בָּמְקוּמוֹ, וְלֹא יֵצֵא
בְּגִבּוּרוֹתָיו הַחֹנֶчаּ, אֹז כֶּל
הַדִּינִים נְכֻנָּעִים, וּמִתְעַזְּרִים
רְחִמִּים.

על כן צָרִיךְ לְכֹוֹן אֶת הַלְּבָב
וְהַرְצֹוֹן בְּקוּלוֹת הַלְּלוֹג, וְלַחֲזֹר
בְּתִשְׁוֹבָה לְפָנֵי רְבּוֹנָם. אֲזִי
כַּשְׂיִשְׂרָאֵל מִתְקָנִים וּמִסְדָּרִים
קוּלוֹת בְּרָצֹוֹן הַלְּבָב כְּרָאֵי
בְּשׁוֹפֵר הַזֹּה, חֹזֵר אָתוֹ
שׁוֹפֵר עַלְיוֹן. וּכְשַׁחַזְוֹר,
מַעֲטָר אֶת יַעֲקֹב, וְהַכֵּל גַּתְקָוּן.
וּכְסָא אַחֲר עֹלָה, וְאֵז
נִמְצָאת שְׁמָה בְּכָל, וְהַקְדוֹשָׁ
בָּרוּךְ הוּא מַרְחָם עַל הָעוֹלָם.
אֲשֶׁרִי חַלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
שְׁיוֹדָעִים לְהַנְּהִיג וְלִמְשֹׁך אֶת רְבּוֹנָם מִדִּין לְרְחִמִּים, וְלַתְקֹוֹן

אֲדָהָבִי, סָדָרָה תְּלִיתָהָה, קָלָא נְפִיק, וּסְלִיק,
וְאַתְעַטֶּר בְּרִישָׁה דִּיעַקְבָּ, וּנְגִיד לִיה
לְתַתָּא לְהַהְוָא אֶתֶּר דָּאִינּוֹן גְּבוּרָאָן שְׁרִיּוֹן, וּקְאִים
לְקַבְּלִיָּהָוּ, אַבְרָהָם מִהְאִי סְטָרָא, וַיַּעֲקֹב מִהְאִי
סְטָרָא, וְאִינּוֹ בְּאַמְצָעִיתָה. כְּדִין אַתְכְּפִין בְּלָהָוּ,
וּמְשַׁתְכְּחִין (ס"א וּמְשַׁתְכְּכִי) בְּאַתְרִיהָוּ. וְהַנִּי בְּלָהָוּ
סָדָרָה אַחֲרָה תְּנִינָא.

סָדָרָה בְּתַרְאָה, דְּבָעֵיָא לְסָלְקָא לוֹן לְאַתְרִיהָוּ,
וְלִיְשָׁבָא (ס"א אַלְישָׁא) בְּגִינֵּיו לְיִצְחָק
בְּמַלְכָדָמִין. בְּגִינּוֹ דְּהָאִי בְּעֵי לִישָׁרָא לִיה בְּאַתְרִיהָ,
וְלֹא יְפֻוק בְּתוֹקְפּוֹי לְבָר, כְּדִין דִּינּוֹ בְּלָהָוּ אַתְכְּפִין,
וּרְחָמִין אַתְּעָרוֹן.

עַל דָּא בְּעֵי לְכֹוֹנָא לְבָא וּרְעוֹתָה בְּהַנִּי קָלִי,
וְלִמְהָדר בְּתִיְבָתָא קָמִי מִאָרִיהָוּ. כְּדִין בְּדִ
יִשְׂרָאֵל מִתְקָנִי וּמִסְדָּרִי קָלִין בְּרָעוֹתָה דְלָבָא כְּדִקָּא
יִאָוֹת, בְּשׁוֹפְרָא דָא, אֲהָדָר הַהְוָא שׁוֹפֵר עַלְאָה,
וּבְדִרְאָה, מַעֲטָרָא לִיה לַיַּעֲקֹב, וְאַתְּתָקֹוֹן כְּלָא.
וּבְוּרְסִיָּא אַחֲרָא רְמִיָּו, וּכְדִין חִידּוֹ אַשְׁתְּבָח בְּכָלָא,
וּקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הָוּא מַרְחָם עַל עַלְמָא. זְבָא
חִילְקָיהָוּ דִּישָׁרָאֵל, דִּידְעַין לְנָגְדָא וּלְאַמְשָׁבָא (ד"ק
ע"ב) לִמְאָרִיהָוּ, מִדִּינָא לְרְחִמִּי, וְלַתְקֹנָא בְּלָהָוּ עַלְמָיִן
עַל יְדֵיָהָוּ.

שְׁיוֹדָעִים לְהַנְּהִיג וְלִמְשֹׁך אֶת רְבּוֹנָם מִדִּין לְרְחִמִּים, וְלַתְקֹוֹן

תא חוי, לךבל דא, תלתא ספרין פתיחין ביומא דא, וכמה דרכמין מתרין, ודינזון קשין אתחפין וועלין לדוכתיהו. כד הוא לתהא בגונא דליילא, דינזון קשין אתחפין ואתעברו מעלה. ומאן איון. אלין איון רשבעים גמורים, דאיון דינזון קשין דאתחפין ואתעברו מעלה. ועל דא נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודי דא הוא ברירא דמלחה, בריך רחמנא דשאילנא ורוחנה בהני מיili.

ספר אור הזhor (עמוד 397)

לכון, אחין, הסתפק לפיה שעה בתיקון זו שצית עלי, ואמץ בו שנת ת"ר זו. ובתחתי שתקפל גם תקוניים אחרים. כי התורה נמשלה לאש, הלווא כה דברי באש נאם השם. ואל יכול בעיניך על שהרבינו ברמזים. דע שארכאה חלקי הפורעה שלהם פרדים: פשת, רמי, דרש, סוד, הם בגנער ארבע אותיות של השם הויה ברוך הוא, ראה חכ"ם לפניו הפסוק: ס"ה, היא בגנער הי"ד: פש"ט, היא בגנער תה"א ראשונה: רמי, היא בגנער הווא"ו: דר"ש, דברים תמושבון לבו של אדם באגדה, היא בגנער תה"א האחרונה, ונלות ירושלים אשר בספר"ד, ירשו את ערי הנגב ועליהם מושעים. וכן כתוב הרב הקדוש של"ה: על משה רבינו אמר הפסוק "וירא השם כי ס"ר לראות". סרראשי תבוצות סוד רמי, ענו שם המאמר בית חכמה. ונרצה לי, אל נכו שקראי ברכרי, שהגאלה עתידה לבוא בזכות הפסוד והרמן. ודורש את הפסוק: וירא השם כי ס"ר לראות.

יח) הגאלה עתידה לבוא בזכות למוד הזhor וסודות הקבלה

ועתה חפשתי שם ולא מצאתי אלא בעשרה מאמרות. אמר אחד האומר, שהגאלה עתידה לבוא בזכות למוד הזhor וסודות הקבלה, וכן אמר אליהו זכרונו לברכה לרבי שמואן בן יהאי. ויכולים להעזר מדבריו שכתב במקומות רבים: כי לעתיד לבוא יה"ה השם אחד. ומה שאנו אומרים אין השם שלם, פרושו שהוא נמצא ביה, ויאמר שר חדש, דהינו ביה התגלה ביצאת מצרים, עזיז ומרתיה. וזה זה תגלה לעתיד לבוא ויעשה יהה. וזה מה שאנו אומרים, מן המצר קראתי יה, עגני במרחב יה.

אם כן, הוזיל ושתי האותיות אלה, יוד וו"ו היא עקר התקון, וסוד ורמזו הם בגנער הי"ד והי"ו, אנו לומדים שהגאלה העתידה תהיה בזכות הפסוד והרמן.

(שלומ ירושלים ספר ראשון: כתבי הרב יהודה אלקלעי, הוצאת מוסד הרב קוק ירושלים)

יט) על ידי למוד הזhor נעשה לו חشك לכל התורה - רשב"י קדש כל כד התרגומים, שנם שאר דברים הנכתב

על ידי למוד הזhor נעשה לו חشك לכל התורה. רשב"י קדש כל כד התרגומים, שנם שאר דברים הנכתב בתרגומים מעורר ליראת שמים. יהר מאד מאד שלא להבט בפפרים המדברים קורות, הם פוגנים אמונה הקדושה אפילו מה שחברו גדויל ישראל, על ידי שעוסק עם חבריו לדבר ביראת שמים זוכה להשיג אורות המקיפים, מה שלא היה משיג מתחלה.

בא ראה, בנגד זה נפתחים שלשה ספרים ביום זה, ובמו שרחמים מתעורים והדינים הקשים נ眷עים ונכנסים למקום - כד הוא למטה כמו שלמעלה, הדינים הקשים נ眷עים ומעברים מן העולם. וכי הם אילו אתם רשבעים גמורים, שהם דינים קשים שפוגנו והעברו מן העולם. ועל כן נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, וזה ברור הדבר. ברוך הרחמן ששאלתי והרוחתי את הדברים הללו.

מקור המאמר בזוהר פרשת ויקח לו רוח ע"ב
מעלת שבת אל א"ל אדון הנאמר בתפלה שבת

תשבחתו של העולם הבא
ביום הזה, הינו אל אדון.
ו^התשבחת ה^זו ה^יא בסוד
עשרה ושמים אותן אותיות
קדושות עליונות באבות
שמחת עטרות ובמרכבה העליונה הקדושה.
האותיות הקטנות הן
עשרה ושמים אותן אותיות, שנן אל
העולם התחתון, שנן אל
ברוך גדול דעה וכו', ואין
בין תהה ל תהה רוח אחר,
אלא את רשותה בכל תהה
ותהה. ובעולם העליון יש
רות, והצדדים הקדושים בין
אות לאות. וזהי תשבחת
על תשבחת, שהאותיות
העליונות של היום השבעי
משבחות ואומרות למלא
העליון יוצר בראשית.

פשה תשבחת ה^זו עולה
למעלה, שם מרכבות
עליונות שאמרנו, מזדמנות
ולוקחות את התשבחת ה^זו
מהעם הקדוש, ומעלים
אותה להתעטר בה בכמה
מרכבות עליונות שמן.

וכל אותם הצדיקים שבגו עז, כלם מתעטרים בתשבחת ה^זו
אותן נשמות הצדיקים, כלם בעליים בתשבחת ה^זו עד סוד הכסא.

**תוֹשְׁבָּהָתָא דַעֲלֵמָא דָאָתִי בְּיוֹמָא דָא, הִינּוּ אֶל
אָדוֹן. וְתוֹשְׁבָּהָתָא דָא, אִיהוּ בְּרוֹא
דְעַשְׂרֵין וְתַרְיֵין אַתְּוֹן עַלְאַיִן קְדִישֵׁין, דְמִתְעַטְּרֵן
בְּאָבָהוּ וּבְרַתִּיכָא עַלְאָה קְדִישָׁא.**

**אַתְּוֹן זְעִירֵין, אַיִנּוּ עַשְׂרֵין וְתַרְיֵין אַתְּוֹן, דְאַיִנּוּ
בְּעַלְמָא תְּתָאָה, דְאַיִנּוּ אֶל בָּרוֹךְ גָּדוֹל
דָּעָה וּכְוֹ, וְלֹא אִתְּ בֵּין תִּיבָּה לְתִיבָּה, רַוּחָא
אַחֲרָא, אֶלְאָ אִתְּ רְשִׁימָא בְּכָל תִּיבָּה וְתִיבָּה.
וּבְעַלְמָא עַלְאָה, אִתְּ רַוּחָא, וּסְטִרְיֵין קְדִישֵׁין, בֵּין
אֶת לְאָתִ. וְדָא אִיהוּ, תְּוֹשְׁבָּהָתָא עַל תְּוֹשְׁבָּהָתָא,
דְאַתְּוֹן עַלְאַיִן דְיוֹמָא שְׁבִיעָה, קָא מְשֻׁבָּח וְאָמֵר
לְמַלְפָא עַלְאָה יוֹצֵר בְּרָאשָׁית.**

**פְּד תְּוֹשְׁבָּהָתָא דָא סְלִקָּא לְעִילָּא, שְׁתִין רְתִיבֵין
עַלְאַיִן דְקָאָמָרֵן, מְזֻדְמָנִין וְגַטְלִי לְהָאִי
תְּוֹשְׁבָּהָתָא מַעֲמָא קְדִישָׁא, וְסְלִקִּי לְהָ לְאַתְעַטְּרָא
בָּה, בְּכֶמֶה רְתִיבֵין עַלְאַיִן, דִי מְמַנֵּן, וְכָל אַיִנּוּ
צְדִיקִיא דְבָגְנָתָא דְעָזָן, בְּלָהו מְתַעַטְרֵן
בְּתוֹשְׁבָּהָתָא דָא, וְכָל אַיִנּוּ רְתִיבֵין, וְכָל אַיִנּוּ
גְּשִׁמְתֵין דְצִדִּיקִיא, בְּלָהו סְלִקִּין בְּתוֹשְׁבָּהָתָא דָא,
עד רְזָא דְכּוֹרְסִיאָא.**

וכל אותם הצדיקים שבגו עז, כלם מתעטרים בתשבחת ה^זו
אותן נשמות הצדיקים, כלם בעליים בתשבחת ה^זו עד סוד הכסא.

מקור המאמר בזוהר פרשנות יתרו דף ח' ע"ב

בַּיּוֹם **דְּשִׁבְתָּא**, **בְּסֻעָּדָתָא** **תְּנִינָא**, **כְּתִיב** (ישעיה נה) **אוֹ תְּתַעֲגֵג עַל** **יְיָ**. **עַל** **יְיָ** **וְדָאי**. **דְּהָהִיא** **שְׁעַתָּא** **אַתְּגַלְיָא** **עֲתִיקָא** **קְדִישָׁא**, **וּכְלָהוּ** **עַלְמִין**, **בְּחִדּוֹתָא**, **וּשְׁלִימָיו** **וּחִדּוֹתָא** **דְּעַתִּיקָא** **עַבְדִּיןָן**, **וְסֻעָּדָתָא** **דִּילִיה** **הָוָא** **וְדָאי**.

בְּסֻעָּדָתָא **תְּלִיתָה** **דְּשִׁבְתָּא**, **כְּתִיב** **וְהַאֲכַלְתִּיךְ** **נְחַלָּת** **יַעֲקֹב** **אָבֵיךְ**. **דָא** **הִיא** **סֻעָּדָתָא** **דוֹעֵיר** **אָפִין**, **דְּהָוִי** **בְּשַׁלְיָמָותָא**. **וּכְלָהוּ** **שִׁיחָתָא** **יְומִין**, **מְהָהִיא** **שְׁלִימָיו** **מִתְבָּרְכָן**. **וּבְעֵי** **בָּר** **נְשָׁ** **לְמַחְדִּי** **בְּסֻעָּדָתִיהִי**, **וְלֹא** **שְׁלִמָּמָא** **אֶלְין** **סֻעָּדָתִי**, **דָא** **עִפּוֹן** **סֻעָּדָתִי** **מִהִימָּנוֹתָא** **שְׁלִמָּתָא**, **דוֹרָעָא** **קְדִישָׁא**, **דִּיְשָׂרָאֵל**, **דִּי** **מִהִימָּנוֹתָא** **עַלְאָה**, **דָהָא** **דִּילְהָוָן** **הָיָא**, **וְלֹא** **דִּיעַמְּין** **עוֹבֵדִי** **עֲבוֹדָת** **כּוֹכְבִים** **וּמְזָלוֹת**. **וּבְגִינִּי** **כֵּךְ** **אָמֵר**, (שםות לא) **בִּנִּי** **וּבִין** **בְּנִי** **יִשְׂרָאֵל**.

תָּא **חוּי**, **בְּסֻעָּדָתִי** **אֶלְין**, **אַשְׁתָּמוֹדָעָוִן** **יִשְׂרָאֵל**, **דָא** **עִפּוֹן** **בְּנִי** **מְלָפָא**. **דָא** **עִפּוֹן** **מִהִיכְלָא** **דְּמָלָפָא**, **דָא** **עִפּוֹן** **בְּנִי** **מִהִימָּנוֹתָא**, **וּמְאָן** **דְּפָגִים** **הָר** **סֻעָּדָתָא** **מְנִיהָוּ**, **אָרוּי** **פְּגִימָותָא** **לְעִילָּא**,

אַחַת **מֵהֶם**, **מִרְאָה** **פָּגָם** **לְמַעַלָּה**, **וּמִרְאָה** **אַתְּ עַצְמוֹ** **שָׁאַינוּ** **מַבְנֵי** **הַמֶּלֶךְ** **הָעֶלְיוֹן**, **שָׁאַינוּ** **מַבְנֵי** **יִשְׂרָאֵל**.

בַּיּוֹם **הַשְּׁבָתָה**, **בְּסֻעָּדָה** **הַשְּׁנִיה** **כְּתִיב** **אוֹ תְּתַעֲגֵג** **עַל** **הָ**. **עַל** **הָ** **וְדָאי**. **שָׁאוֹתָה** **שָׁעה** **גָּלָה** **הַעֲתִיק** **הַקָּדוֹשָׁ**, **וְכָל** **הַעוֹלָמוֹת** **בְּשִׁמְחָה**, **וְהַשְּׁלִimoת** **וְהַחֲדָה** **שֶׁל** **הַעֲתִיק** **אָנוּ** **עוֹשִׁים**, **וְזֹהַי** **סֻעָּדָתוֹ** **וְדָאי**.

בְּסֻעָּדָה **הַשְּׁלִישִׁית** **שֶׁל** **שְׁבָתָה** **כְּתִיב** **וְהַאֲכַלְתִּיךְ** **נְחַלָּת** **יַעֲקֹב** **אָבֵיךְ**. **זֹהַי** **הַסֻּעָּדָה** **שֶׁל** **זְעִיר** **אָנְפִין** **שַׁהְוָא** **בְּשִׁלְמוֹת**. **וְכָל** **שְׁשָׁת** **הַיָּמִים** **מִאַתָּה** **שְׁלִמוֹת** **מִתְבָּרְכִים**. **וְצִרְיךָ** **אָדָם** **לְשָׁמַח** **בְּסֻעָּדָתוֹ**, **וְלַהֲשִׁlim** **הַסֻּעָּdot** **הַלְלוֹ**, **שְׁהַן** **סֻעָּdot** **הַאֲמֹנוֹה** **הַשְּׁלִמה** **שֶׁל** **זָרָע** **קָדוֹש** **שֶׁל** **יִשְׂרָאֵל**, **שַׁהְאָמֹנוֹה** **הַעַלְיוֹנָה** **הִיא** **שְׁלָהָם** **וְלֹא** **שֶׁל** **עַמִּים** **עוֹבֵדִי** **עֲבוֹדָת** **כּוֹכְבִים** **וּמְזָלוֹת**. **וּמְשׁוּם** **כֵּה** **אָמֵר**, (שםות לא) **בִּנִּי** **וּבִין** **בְּנִי** **יִשְׂרָאֵל**.

בָּא **וּרְאָה**, **בְּסֻעָּdot** **הַלְלוֹ** **נוֹדָעִים** **יִשְׂרָאֵל** **שְׁהָם** **בְּנֵי** **הַמֶּלֶךְ** **וְשְׁהָם** **בְּנֵי** **הַאֲמֹנוֹה**, **וְמַי** **שְׁפּוֹגָם** **סֻעָּדָה**

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונוחנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנום וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הימים והחגים ציריך אדם לשמה ולשמה את העניים, ואם הוא שמה לבוד ולא נוthen לעניים - ענסו רב, שחרי לבוד שמה, ולא נוthen שמה לאחר. עליו כתוב (מלachi ב) וזריתני פֶרְשׁ על פניכם פֶרְשׁ חגייכם. ואם הוא שמה בשבת, אף על גב שלא נוthen לאחר - לא נוחנים עליו ענס כבשאר הימים והחגים, שכתוב פֶרְשׁ חגייכם. אמר פֶרְשׁ חגייכם, ולא פֶרְשׁ שבתכם. וכותב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומশום כך כתוב בגין ובין בני ישראל. ומשם שכל האמונה נמצאת בשבת, נוחנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עלינה, נשמה שכל השלמות בה, בוגמת העולם הבא. ומשם כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

ואחוי גָּרְמִיה דָּלוֹ מַבְנֵי מַלְכָא עַלְאָה הוּא, דָּלוֹ מַבְנֵי הַיכָּלָא דַמְלָכָא הוּא דָלוֹ מַזְרָעָא קָדִישָׁא דִיּוֹשָׁרָאָל הוּא. ויהבין עלייה חומרא רתלה מלין, דינא רגיהם וגוי.

וთא חוי, בבלחו שאר זמנים וחגין, בשי בר נש לחדין, ולמחדי למסבני. ואי הוא חדי בלחוDOI, ולא יהיב למסבני, עונשיה סגי, דהא (מלacci ב) זוריתי פֶרְשׁ על פניכם פֶרְשׁ חגייכם. ואי איהו בשפתא חדי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עלייה עונשא, כשאר זמנים וחגין, דכתיב פֶרְשׁ חגייכם. פֶרְשׁ חגייכם קאמער, ולא פֶרְשׁ שבתכם. וכתיב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמער.

ובגינוי כך כתיב, בגין ובין בני ישראל. ומשם דכל מהימנותא אשתקה בשפתא, יהבין ליה לרבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, בדיגמא דעלמא דאתני. ובגינוי כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקידשא בריך הוא. שמא דאייה שלים מכל סטרוי. הבא. ומשם כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

אמר רבי יוסף, ודע כי כך הוא. ווי ליה לבר נש,
دلוא אשלים חדרותא דמלכא קדיישא. ומאן
חרזרותא דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותא.
סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלין בהו. וכלהו
חדו על חדו מהימנותא שלימותא, מכל טרו.

האנא, בהדין יומא מטעטרן אבהן, וכל בגין
ינזין, מה דלאו הבי בכל שאר חgin
וימני. בהדין יומא, חייביא דגיהנם נייחין. בהדין
יומא, כל דיגין אתכפיין, ולא מטערין בעלמא.
בhedin יומא אוריתא מטעטרא בעטرين שלימים.
בזה כל הדינים נכפים ולא מטעטר בטערות שלמות.

אמר רבי יוסף, ודאי כי הוא.
אויל לאדם שלא משלים את
שמחה המליך הקדוש. ומהי
שמחתו? אילו שלש הסעודות
של האמונה, סעודות
שאברהם יצחק ויעקב
כלולים בהם, וכלם שמחה
על שמחה, אמונה שלמה
מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מטעטרים
האבות, וכל הבנים יונקים,
מה שאין כן בכל שאר
הזמנים והזמנים. ביום זהה
רשעיה הגיהנם נחים. ביום
זה כל הדינים נכפים ולא מטעטר בטערות שלמות.

ספר אור הזוהר (עמוד 398)

בצפרא כשהוא מתנוין מסג'ל שתתקים ברכה שembracin לאיש ישראל, גורה שהוא א/or כי טוב, כי טוב בעיני השם לברך, כל תפנות ותורה שיוכלו לעלות למקום ח'ב' קדם להמשיך או מלמעלה. שם של אדם הוא בבית אוחז, של הגוף נמוש עלי ידו, וכן בונת הספרא אחרא לתוך שם לישראל מסטרא דלהן, ברית הלשון מכון נגד ברית המעוור, כמו בברית המעוור יש שני צנורות, אחד משפיע בקדשה להוליד בהומה, ושני למותרות לתוך לחיצונים, וכן ברית הלשון נמי לשון הקדש להשביע לקדשה, ושאר לשונות הם חלקי גוים,ומי שנגיל בלשונות העמים מסכן לחטא בברית מעור עברת זרע לבטלה ערויות, משום הבי במצרים משום שלא שנוי לשונם הוא גדרוים מעירות. ההoir הלמוד הזוהר אחר מצות לילה אפיקו קדם השנה, עקר וירית הנשמה להגורו הוא לברך ניצוצות הקדרושים ובחינת הצלם. כל עתותיו ורגשו היי ספרדים ומנוים לעובדות השם ולתורתו במדה ובמישך. יש לנו קבלה שאין يوم דומה לחברו ואין שעה דומה לחברתה, ואיתה בהר ולבושן דאהו לבוש בצדרא לא לביש ברכשא, ובכל שעה יש עבודה אחרת, קבלת התפלה הוא ביזת בחיותו מכך בטלית ותפלין, סגולות המזוה להשביע טבות ויושעות מאילן הקדוש ללמד בכל יום ספרי מוסר.

(תולדות זיכרונות מהרב הקדוש היל ליקטנשטיין רבינו מקאלמאיע וכותבו יגון עלייה, יצא לאור סאטמאר שנת תרצ"א)